

Laafdienst: 3 juni 2012
 Kapelkerk, Laaf 80, Alkmaar
 Voorganger: Yvonne Bos
 Serie: Gevangen in vrijheid
 Thema: Mag, kan ik zeggen wat ik wil
 Tekst: Job

Ik ben Job, het verhaal van Job.

Ik vertel je het verhaal van Job.

Ik was rijk, ik had alles en ik was er gelukkig mee. Ik was er dankbaar voor en loofde God in woorden en daden.

Ineens overviel mij de ene ramp na de andere totdat ik in zak en as op een mesthoop zat.

Er waren nog een paar vrienden of stemmen in mij die mij nu eens opbeurden, dan weer verder de put in hielpen. Vooral als zij verkondigden dat ik zelf de oorzaak was van al het leed dat mij ten deel viel.

Heel lang zat ik in dat denken gevangen van oorzaak en gevolg. Ik probeerde God zelf voor het gerecht te slepen: ik had niks misdaan en toch al die ellende, dus moest de Allerhoogste van onrechtvaardig handelen worden beticht. De Allerhoogste die mij ten onrechte strafte. Ik kreeg daarop geen antwoord.

Tenminste niet zo direkt. Heel lang duurde het voordat ik besepte dat niet alles in dit leven wordt gedikt door de logica van dit gebeurt, omdat...

Ik was ook niet rijk geweest, omdat ik dat verdiende.

Mensen overal hebben mijn verhaal keer op keer verteld; binnengehaald; mij uitgenodigd in hun eigen traditie; in hun eigen verhaal. Zo werd ik in de joodse traditie een van de symbolen voor het joodse volk. Zijn wisselende lotgevallen; ook trieste lotgevallen tot ver in de jongste geschiedenis. Bij hen die op de grond neervallen om te bidden: de moslims, zijn mijn overgave en vooral mijn geduld omarmd. Christenen hebben mijn geroep in dat van de mens aan het kruis gehoord. Allen en 'wie nog meer?' hebben mijn klacht aangegrepen om zoals ik te roepen waarom en hoezo.

Niet dat mijn verhaal meteen uitkomst biedt. Wel kun je je met mij verbinden en de weg van bevrijding gaan. Bevrijding uit het systeem van de beklemmende logica van starre oorzakelijke verbanden. De weg naar een bevrijdend besef dat er ruimte is voor verschillende werelden en werkelijkheden. Want mijn God, wat heb ik me alleen gevoeld in die zogenaamde enige echte wereld van mijn vrienden en dan ik met mijn niet meer kunnen; ziekte; moedeloosheid; een wereld waarin ik niet meer wist wie ik was. Het heeft heel veel tijd gekost, geduld, voor ik ervoer dat ik geen vreemdeling ben gebleven. Weliswaar voor mijn vrienden, maar niet voor mezelf en die mij geschapen heeft.

Dat gebeurde pas toen ik riep, het uitschreeuwde. Toen ik de ellendige, de oppermachtige mens, die ik was; de oorzaak aller dingen, die ik meende te zijn, - toen ik die zo recht voor het aangezicht van de Allerhoogste plaatste. Op dat moment brak het bij mij door, dat ik als mensenkind wel Godgelijk, wel bijna God was, maar nog niet helemaal. Nog lang niet. Wel bleek ik een mens gekend in zijn ellende en zodoende bevrijd uit de gesloten wereld die uitsluit, die je als loser kenmerkt. Ik mocht er zijn.

Ik mocht schreeuwen, die vrijheid bleek ik te bezitten, ik mocht zeggen wat ik wou, waardoor ik tot inzicht kwam.

Mijn rafelige kledij werd mij tot een feesttenue vol franje. Ik schaterde het bijna uit, loofde en dankte en danste in het rond.

En zo kan mijn verhaal overal en altijd verteld worden. Maar God, wat kan het een tijd duren....en wordt het wel gehoord?

